

Hensyn til udenlandske Forfattere efter § 23, idet nemlig denne Paragraph giver Afgang til, at nærværende Lovs Bestemmelser kunne gøres anvendelige paa de andre Steder udgivne Bærker, men ingen af denne Lovs Bestemmelser vilde i saa Henseende være vigtigere end netop § 1 med den foreslaaede Tilføielse. Den foreslaaede Ændring kommer altsaa i Hovedsagen maaskee kun til Anvendelse i de specielle Tilfælde, hvor der ved særlig kongelig Anordning er fastsat Noget med Hensyn til fremmede Lande, men den faaer da ogsaa stor Betydning. Iøvrigt er det vistnok ganske rigtigt, som den ærede Indenrigsminister bemærkede, at det kan være omtvisteligt, om Forfatterne bør have en saadan Ret, men det forekommer mig, at, naar man gaar ud fra Begrebet om deres Eiendomsret, og derved fornemmelig tager Hensyn til den Indtægt, der kan drages af Skriftets Salg, da taler Billighed for, at denne Indtægt ikke formindres ved en saadan Gjengivelse som en ligefrem Oversættelse, der kræver en ligesaa ringe selvstændig Tænkevirksomhed som mangen en anden langt mindre skadelig Benyttelse af en Forfatters Skrift, der ved denne Lov er undergivet Strafsansvar. Hvad nu Literaturen selv angaaer, da vil den jo aabenbart bedst være tjent med, at Oversættelsesretten udelukkende tilkommer Forfatteren, forsaavidt han agter at benytte den, man kan jo ikke vente at faae en bedre Oversættelse end den, Forfatteren selv besørger. Jeg skulde derfor ansee det for det Naturlige uden Videre at indrømme enhver Forfatter denne Ret, altsaa ikke knytte den til et udtrykkeligt taget Forbehold; men jeg har troet, at Sagen lettere vilde finde Indgang, naar denne Tilføining gjordes; thi i Principet antager jeg, at Forfatteren i ethvert Tilfælde bør have denne Ret.

Indenrigsministeren: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan lægge nogen stor Vægt paa, at det udtrykkelig skal være forbeholdt; thi i alle de Tilfælde, hvor der paa nogen Maade kan være Spørgsmaal om, at det faaer Betydning, vil den Bane ganske stimpelt komme til at gjøre sig gjældende, at der paa Eftelbladet bliver sat: Ret til Oversættelse

forbeholdes i Henhold til Lov af den og den Datum § 1. Det vil blive en reen Banefag, saa at det ikke fører til nogen Forffjel, om man stiller dette paa den ene eller paa den anden Maade. Jeg kan aldeles ikke erkjende, at det er en naturlig Folge af Forfatterens Ret, at der deri, at han udgiver et Skrift i et vist Sprog, altsaa for et vist Publikum, skal ligge en toaarig Ceneret til Oversættelse. Vi maae jo vel huske paa, at Oversættelse er et overordentlig mangeformet Væsen; enhver Oversættelse har ikke Betydning, enkelte Oversættelser kunne have meget stor Betydning, og det er maaskee meget muligt, at Forfatteren ikke er den, der bedst besørger Oversættelsen, det er ingenlunde afgjort; Oversættelser kunne jo variere fra et udselt Fuseri til et saadt Kunstværk, og netop dette Særegne ved Oversættelserne, hvorfor man heller ikke kan udmaale deres Betydning, om jeg saa maae sige, eller have nogen fast Maalestof for deres Skade i økonomisk Henseende, gjør det i det Mindste for mig klart, at det ingenlunde er rigtigt allerede nu at ville optage en saadan Bestemmelse som den, der af den ærede Rigsdagsmand (Schoubye) er bragt i Forslag. Lader os see Forholdene lidt an, lad dem udvise sig, lader os see, hvilken Betydning denne Lov i det Hele faaer, lader os see, om der virkelig, Alt vel overveiet, i vor Literatur og vore Bogforhold skulde vise sig en Trang til en saadan Bestemmelse; for Dieblitet kan jeg ikke erkjende, at der er Trang til en saadan Regel.

Hvad angaaer det Spørgsmaal, som den ærede Viceformand (Tscherning) reiste med Hensyn til de to forskellige Forslag, der have det tilfælles, at de begge sætte „Forældre“ ind, saa vil jeg bemærke, at, fordi man har anseet det for rigtigt — deri er jeg aldeles enig — at stille Bedkommendes testamentariske Wille i første Række, at stille i anden Række Livsarvinger, og fordi man dernæst er enig om, at Forældre og Sødske saae skulle komme i Betragtning, saa forekommer det mig dog, at det ikke er nogen Inconsequens, fordi man i en vis Retning afviger fra den almindelige Arvelovgivning, at man desuagtet ligesuldt, da de